

בהעלתך

מתוך ספר לקוטי הלכות

למה נגרע לבלתי הקריב (טז)

אלו האנשים שהיו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח שבאו לשאל למה נגרע. אלו שאלו כהן, ותקנו בזה הרבה מאד, כי נתגלה זכות על ידם שנתגלה על-ידי זה למשה דין פסח שני שהוא תקון גדול שהוא בחינת המשכת דרך התשובה, כי זה עקר שלמות התשובה שאפלו כשרואה האדם את עצמו שהוא רחוק מאד מה' יתברך וטמאתו עליו ממעשיו הרעים, אף-על-פי-כן יחזק את עצמו ויבוא בקדה והכנעה לפני הצדיק האמת ולפני ה' יתברך ושאל על נפשו.

כמו ששאלו אלו האנשים שהיו טמאים ששאלו למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכו'. כמו כן ישאל כל אחד על נפשו אם יודע בעצמו טמאתו ממעשיו שיבוא ושאל. ואם נפשי מטמאה במעשי הרעים אף-על-פי-כן למה אגרע להקריב קרבן ה' - הדינו להתקרב לה' יתברך לעסק בתורה ולהתפלל וכו' שהוא בחינת קרבנות.

כי בודאי יש לו תקנה גם-כן להתקרב לה' יתברך. ואז בודאי ימצא לו ה' יתברך תקון ויודיע להצדיק כמו שהודיע למשה תקון הפסח שני שהוא פליאה נשגבה, כי עקר זמן הפסח הוא רק בשעת יציאת מצרים שאז דלג ה' יתברך על הקץ וגאלם.

אז עקר זמן הקרבת הפסח. ועל שם זה נקרא פסח לשון פסיחה ודלוג שדלג על הקץ, כי האיר עליהם אז הארה נפלאה, אבל מי שהיה טמא ולא קרב את הפסח במעונו אין יזכה להקריב פסח עוד, אבל ה' יתברך ברחמיו גלה הסוד למשה על-ידי שאלת הטמאים דיקא, והודיע לו שהטמאים קריבו פסח שני באיר בימי הספירה.

יבזה הורה לנו דרך התשובה שאין שום יאוש בעולם כלל, כי אף-על-פי שעבר זמן של עקר התקון ואנחנו טמאים במעשינו עדין יש תקנה אפלו שלא בזמנו, כי יש תקונים נפלאים ונעלמים מאד שיכולים לתקן אותנו גם עתה ובכל יום ויום. ובלבד שלא ניאש עצמנו מצעקה ותפלה לשאל בכל פעם למה נגרע להקריב את קרבן ה' (הלכות ברכת הפרות ה', אות ט"ז)

והאיש משה ענו מאד ... (יבג)

עקר מדת הענוה - כשיהיה במדרגה שיוכל לכתב על עצמו כמו משה רבנו, עליו השלום "והאיש משה ענו מאד". זהו מדרגת הענוה בתכלית, וכמו שמצינו באמוראים, שאמר רב יוסף (סוטה מט:): לא תתני ענוה, דאיבא אנא. (לקוטי מוהר"ן א' - סימן קמ"ז)

בס"ד
גליון מספר
תתשס"ב

כשת פסח רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

ותמנת ה' יביט... (יבח)

ישראל קדושים מזהרים פן יהרסו אל ה' לעלת, רק עומדים ממרחק ומאמינים בו יתברך באמונה לבד. וזה בחינת (שמות ג): ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלקים, שאפלו משה רבנו עליו השלום הסתיר פניו וירא מהביט אל האלקים, ועל-ידי זה דיקא זכה להשגות עצומות באלקותו יתברך בחינת: 'ותמנת ה' יביט' וכו'. וזה בחינת (ישעיה נז): שלום שלום לרחוק ולקרוב, שדיקא על-ידי התרחקות הוא מתקרב. (הלכות כתובות ד', ד')

ראיתי והנה מנורת

זהב (מתוך ההפטר)ה

זה בחינת מראה המנורה של זכריה שמפטרין בפרשת בהעלותך ובשבת חנכה שראה את המנורה וכו' (זכריה ד) ושנים זיתים עליה אחד מימין ואחד משמאל ואמר: מה אלה אדוני, ויאמר לו הלא ידעת מה אלה, ויאמר: לא ידעתי, הינו שגם זכריה נתקשה על עסק תקון המנורה מאד מחמת שראה ששנים זיתים עליה שהם שני אילנות אחד מימין ואחד משמאל שהם בחינת אילנא דחיי ואילנא דמותא, שהם בחינת סטרא דקדשה וסטרא אחרא שכנגדה, שמתגבר בכל פעם רע לעמת טוב וכו', על-כן שאל מה אלה שתי פעמים, כי לא היה יכול להשיג איך יכולין לכבש הר כזה, מאחר שהסטרא אחרא מתגברת כנגד כל אדם כל כך בל פך בכל פעם.

השיב לו המלאך (שם): לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות, בחינת רצון שנקרא רוח ה' כמו שכתוב (יחזקאל כ): העולה על רוחכם, הינו על-ידי תקף הרצון דקדשה הנמשך מרוח ה' על-ידי הצדיק אמת בחינת משה על-ידי זה יתגבר כל אחד לא בחיל ולא בכח כי אם על-ידי תקף הרצון וכו'.

זהו (זכריה ד): מי אתה הר הגדול לפני זרבבל למישור, שאפלו החר הגדול שהוא בחינת השונאים והמונעים הגדולים (וכעין שפרש רש"י שם) לפני זרבבל למישור כי כלם יתבטלו לפני הצדיק האמת בחינת זרבבל שהוא בחינת משיח על-ידי תקף הרצון שיאיר בישראל.

סיפור השבוע

חיי מוהר"ן ק"א
(המשך)

עש ... וספר מעשה לענין זה שצריכים להתחזק להתקרב להצדיק גם לאחר מיתו כי גם צריכין התחזקות אמונה.

עש וספר שהיה בארץ-ישראל איש אחד מאנשי רייסין שנסע יחד לארץ-ישראל עם הצדיק הקדוש המפרסם מורנו הרב מנחם מנדל זכר צדיק לברכה מויטפסק

וכבר ידוע מנדל המחלקת שהיה על הצדיקים והחסידים בימים הקודמים, בפרט במדינות ליטא ורייסין, וכל מי שהיה רוצה להתקרב להם היו להם מניעות עצומות בלי שעור

עש והסכימו שם בארץ-ישראל לשלח אותו לחוץ לארץ בשביל להביא מעות ארץ-ישראל כנהוג. ובדרך הלכו על הים נפטר לעולמו זה האיש השליח הנ"ל שהיה מקרב להצדיק מורנו הרב מנחם מנדל הנ"ל.

עש ובארץ ישראל לא ידעו עדין כלל, ואחר פטירתו נדמה לו כאלו הולך נוסע ללייפסיק עם אנשים שלו כאשר היה נוהג בחייו, כי היה סוחר גדול והיה נוסע ללייפסיק בחייו. ונדמה לו גם עתה כאלו הוא נוסע לשם עם הנאמן שלו והבעל-עגלה בדרך תמיד ...

(ההמשך מעבר לדף)

זה שכתב אדונינו מורנו ורבנו ז"ל בספר האלה-בית (אות נר תמיד), שעל-ידי הדלקת נר תמיד נצולין מגזרת שמד, כי נר תמיד הוא בחינת הרצון שעל-ידי זה נתבטל בחינת שמד כי עולים משמד לרצון. (הלכות ברכות השחר ה', אות מ"ז)

העלון מוקדש לע"נ

ליסי בת אסתר

לאה בת חוה

שיום פקודתן ט"ז בסיון

ת.נ.צ.ב.ה.

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב"ח)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמ נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

תפלות = שחרית מנחה ערבית (חלק ד)

... בטבריה ר' ישראל היה רגיל להתפלל בהתלהבות בבית כנסת מסים,

וקרה שאדמו"ר אחד וחסידיו השתלטו על בית כנסת זה, ובבקר ר' ישראל המשיך להתפלל שם כדרכו. בקשו ממנו החסידים להתפלל בשקט, וכשלא רצה - הוציאוהו מבית הכנסת, ולמחרת ר' ישראל חזר להתפלל שם, ושוב הוציאוהו, וכך קרה כמה פעמים, עד שפעם פשרצו להוציאו, האדמו"ר אמר שהוא רוצה לדבר עם היהודי הזה, ולאחר שיחתם, האדמו"ר נעשה ברסלב.

כששאלוהו אם מתר לדגל בשביל להספיק להתפלל עם הצבור, לא רצה להשיב.

פעם בבקר אחרי התפלה, שאל את אחד החברים אם הוא אומר תהלים ותקון הכללי, כמרמו על המעלה לעסק בזה אחרי תפלת השחר. ועין בימי מוהרנ"ת שרבי נתן נהג להגיד תהלים אחרי תפלת שחרית כשעוד היה עטוף בטלית ותפלן.

ר' ישראל אמר לאחד, אשר לא היה נוהג להגיד קטרת לפני מנחה, שהוא כבר התפלל חצי מנחה, ורמו שכבר אמר קטרת שפנה את אמירתה ליחצי מנחה. אמנם, קרה פעם שלפני נסיעה ממירון לירושלים, שאלו את ר' ישראל האם קדם להתפלל מנחה, ולאחר התלבטות השיב ר' ישראל: "אז רק אשרי וכו'".

פעם ר' ישראל חזר לבית אשר בו התארח, מעט לאחר זמן מנחה גדולה, ובקש מהבחור שהיה במחצתו שיגיש לו ארוחת צהרים, מחמת שהתיגע מיציאתו לחוץ. ופתאם לאחר דקת התבוננות אמר: "קדם אני אתפלל מנחה". ורמו בזה לבחור, שצריך להתגבר להתפלל מנחה טרם הסעודה למרות שהגוף חלש. וכל התנהגותו עם מקרביו היה כך בדרך רמו, בספורים, להראות להם דרך בעבודת ה'.

עצות ותפילות

התחזקות, ל'

כשאדם נופל ממדרגתו, ולפעמים נפילתו וירידתו גדולה מאד מאד, רחמנא לצלן, כי יש שנופל למקומות מגנים מאד שנקראים בחינות מקומות המטנפים, ונופל לספקות והרהורים רעים ומגנים מאד מאד ולבלבולים רבים, ולבו סחרחר, שהקלפה מעקמת ומסבבת לבו בעקמימיות ובלבולים עצומים ("עס פאר דרייט דאס הארץ"), אף-על-פי שבמקומות אלו אי אפשר למצא השם יתברך, אף-על-פירכן גם שם יש תקנה גדולה, על-ידי שיחפש ויבקש משם את השם יתברך.

יהיה שואל ומבקש: איה מקום כבודו? וכל מה שהוא רוצה את עצמו רחוק ביותר מכבודו יתברך, יצטרע וישאל ויבקש יותר איה מקום כבודו, ועל-ידיה בעצמו שהוא מבקש ומחפש ומתגעגע אחר כבודו יתברך, ומצטרע רצועק ושואל ומבקש: איה מקום כבודו? על-ידיה בעצמו הוא עולה בתכלית העליה, פי זוכה לעלות לבחינת איה, שהוא הקדשה העליונה מאד מאד.

זה עקר התשובה, שיחפש תמיד ויבקש איה מקום כבודו כנ"ל, שעל-ידיה הירידה נתהפך לעליה גדולה. וזה בחינת ירידה תכלית העליה המובא בכל ספרי קדש. ועין בפנים והבן שם היטב, פי עמק הוא (שם יב).

אנא ה', חזקני ואמצני בקדשתך העליונה, אל תעובני ה' אלתי אל תרחק ממני. חושה לעורתי אדוני תשועתי. וכני מעתה לקדש ולטהר עצמי באמת, ואזכה להרגיש אלקותך עלי בכל-עת, ותחנני שאזכה לדעת באמת ובלב שלם בכל עת ובכל שעה פי מלא כל הארץ כבודך ומלכותך

... בדרך נסיעתו התחיל להתגעגע ולהשתוקק מאד לסע לרבו מורנו הרב מנחם מנדל הנ"ל לקבל פניו הקדושים. ומרב תשוקתו היה חפץ להפקיר הכל ולשוב מאמצע הדרך למקום רבו הנ"ל והתחיל לדבר זאת לאנשיו שנסעו עמו שהוא משתוקק לזה. והתחילו לשחוק ממנו ולדחותו מזה, כי איך יעלה על הדעת לסתר משא-ומתן כזה וכו' ועל-ידיה מנעוהו מזה.

אחר-כך חזר ונתלהב בהשתוקקות נמרץ לסע לרבו וחזר ואמר לאנשיו שהוא חפץ בזה וחזרו למנעו ולדחותו בדבריהם שאי אפשר לבטל משא-ומתן כזה, לשוב מדרך כזה ללייפסיק לבטל עסק כזה, ולנסע עתה לבית רבו. ושמע לדבריהם גם בפעם הזאת ונמנע מזה.

אחר-כך חזר ונתעורר בהתעוררות רב וגדול מאד ואמר שאינו שומע כלל שום דבר כי הוא רוצה דיקא מאד לנסע לרבו ולהפקיר הכל בשביל זה, וכל מה שאנשיו מנעו אותו בדברים וטענות ואמתלאות איך אפשר לעשות דבר כזה באמצע עסק כזה. לא שמע לדבריהם כלל והיה חזק בדעתו לנסע דיקא תכף ומיד לרבו. וצוה עליהם שיחזירו פניהם מדרכיהם כדי לסע עמו למקום רבו.

וכשראו שאין יכולים למנעו בדברים וטענות עמדו ומרדו בו ואמרו שאינם רוצים לצית אותו בדבר זה כזה, וגער עליהם שיעשו כרצוננו דיקא. והם לא רצו לשמעו. והתחיל לכעס עליהם מאד על שאינם רוצים לצית אותו, כי הוא הבעל הבית שלהם ומחויבים לשמע לו ככל אשר יאמר.

בתוך כך הודיעו לו האמת שהוא כבר מת ושפל אלו שנוסעין עמו הם מלאכי חבלה שהם מוליכין אותו ומטעין אותו בדרך הזה. ענה ואמר, עתה בודאי אני חפץ דיקא שתוליכו אותי מיד לרבי הצדיק הנ"ל. ענו הם ואמרו עתה בודאי אין אנו מרצים לזה להוליך אותך אליו, והיו מתעצמים בדין זה, הוא רצה שיוליכו אותו לרבו והם לא רצו.

עד שהביאו את המשפט לפני הבית-דין שלמעלה, ופסקו שהדין עמו, שצריך לנעו עד שהביאו את המשפט לפני הבית-דין.

וכן היה שתכף ומיד הוליכו אותו לרבו הצדיק מורנו הרב מנחם מנדל הנ"ל, שהיה עדין בחיים אז בארץ-ישראל, והביאוהו לביתו. וכשנכנס לבית הצדיק מורנו הרב מנחם מנדל הנ"ל, נכנס עמו אחד מהמחבלים ונפחד הצדיק ונשאר חלשות ועוררו אותו. ואחר-כך ישב הצדיק ועסק בתקונו בערך שמונת ימים עד שתקנו. והודיע אז הצדיק הנ"ל לבני ארץ-ישראל יכול שנפטר השליח הנ"ל כי לא ידעו עדין מזה כלל, וספר להם כל המעשה הזאת.

וזה היה מכרח להם מאד לידע מפטירתו כדי לידע איך להתנהג בעסקי ארץ-ישראל בענין השליחות לחוץ לארץ, וספר רבנו וזכרוננו לברכה המעשה למען דעת עד כמה צריכין להתחזק עצמו בהתקרות להצדיק גם שם אחר פטירתו, והעקר תלוי בזה העולם שמי שהוא חזק בזה העולם באמונה בהתחזקות האמתית יזכה גם שם לזה. כי כפום מה דאתנדבך בר נש בהאי עלמא פן הוא בעלמא דאתי, ואז בודאי לא יוכל למנע אותו שום מניע מליך להצדיק גם משם.

מת עלום וכל הישועות